

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **nezl. M. J.**, zast. zákonným zástupcem J. J., zast. JUDr. Josefem Cholastou, advokátem, se sídlem Hlavní náměstí 46/14, Krnov, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 4. 2015, č. j. 38 Ad 37/2013 - 48,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci JUDr. Josefu Cholastovi, advokátovi, se sídlem Hlavní náměstí 46/14, Krnov, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 1.573 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 30. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/12469/13/9S-MSK, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu Práce České republiky – krajské pobočky v Ostravě ze dne 28. 5. 2013, č. j. MPSV-UP/3044938/13/HMN, kterým nebyla žalobkyni přiznána dávka příspěvku na živobytí. Dalším rozhodnutím ze dne 30. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/12510/13/9S-MSK, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu Práce České republiky – krajské pobočky v Ostravě ze dne 6. 6. 2013, č. j. MPSV-UP/3243294/13/HMN, kterým rovněž nebyla žalobkyni přiznána dávka příspěvku na živobytí (dále též „napadená rozhodnutí“). V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaný popsal, že zákonný zástupce žalobkyně pan J. J. (dále též „odvolatel“) je ženatý a s manželkou pečuje o dvě nezletilé nezaopatřené děti. Je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání; jeho manželka se dne 2. 7. 2012 nechala na vlastní žádost z evidence uchazečů o zaměstnání vyřadit. Odvolatel pobíral dávku pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí, dávka mu byla dne 1. 3. 2013 odejmuta z důvodu nevyužití majetku ve lhůtě 3 měsíců od podání žádosti. Žalobkyně dne

29. 3. 2013 podala v zastoupení odvolatele žádost o příspěvek na živobytí. V prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech odvolatel uvedl, že vlastní pozemek (trvalý travní porost) o výměře 42.000 m² a motorové vozidlo Š 1203, rok výroby 1991 v hodnotě 800 Kč. Obě nezletilé nezaopatřené děti mají ve společném vlastnictví nemovitost sloužící k bydlení o výměře 221 m², stavební pozemek o výměře 300 m², zahradu o výměře 2000 m² a louku o výměře 20000 m². Součástí spisové dokumentace je vyjádření orgánu sociálně právní ochrany dětí, který uvedl, že nezletilý J. a nezletilá M. získali nemovitý majetek na základě darovací smlouvy, schválené Okresním soudem v Bruntále ze dne 7. 8. 2012, přičemž prodej ani pronájem tohoto majetku není v zájmu nezletilých dětí, a to ani z důvodu zvýšení příjmu rodiny.

[2] Žalovaný zdůraznil, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s § 28 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“), dle kterého při zjišťování možnosti zvýšení příjmu využitím majetku nebo nároků a pohledávek u nezletilých dětí je orgán pomoci v hmotné nouzi povinen spolupracovat s příslušným orgánem sociálně-právní ochrany dětí, který sice nedoporučil využití majetku dětí, sám odvolatel však dne 7. 11. 2012 uvedl, že má povoleno soudem podnikání na pozemcích dětí. Žalovaný k námitkám odvolatele vysvětlil, že prvoinstanční orgán jej nenutí k prodeji majetku, neboť je na jeho uvážení, jak majetku svých dětí k zabezpečení rodiny využije. Dávky pomoci v hmotné nouzi slouží osobám s nedostatečnými příjmy, jejichž životní potřeby nejsou v důsledku nedostatečných nebo nulových příjmů zajištěny nebo jsou přímo ohroženy na životě. Těmto osobám přitom podle žalovaného často hrozí sociální vyloučení nebo v důsledku své sociální situace na okraji společnosti již jsou. Účel dávek žalovaný spatřuje v pomoci zvýšit příjmy osoby s nedostatečnými příjmy nad hranici hmotné nouze a zabránit tak jejich setrvání v situaci hmotné nouze a případného sociálního vyloučení. Žalobkyně se však vzhledem k majetku, který vlastní společně se svým bratrem, na kterém může odvolatel provozovat svou živnost, v takové nepříznivé situaci nenachází. Její rodina tedy není v hmotné nouzi a nehrozí jí sociální vyloučení.

[3] Dávky hmotné nouze nejsou podle žalovaného určeny osobám, které přerušily provozování živnosti, chystají se po určité době opět podnikat a v mezidobí dokončují či připravují provozovny k podnikání; finanční prostředky k dokončení provozovny přitom odvolatel vydělal do roku 2012. Odvolatel sice má živnost přerušenu, z veřejně dostupných zdrojů však žalovaný zjistil, že na Ranči Solný potok jsou pořádány i v letošním roce letní dětské tábory, kde jako kontaktní osoba je uveden odvolatel. Číslo účtu, na který mají být zasílány platby za letní dětské tábory, je shodné s číslem účtu, na který si odvolatel nechal zasílat dávku hmotné nouze - příspěvek na živobytí. Rodinná farma Ranč Solný potok rovněž nabízí jezdecké kurzy a produkty z farmy. Z těchto zjištění žalovaný dovodil, že majetek je využíván k podnikání. Finanční prostředky, které jsou z této činnosti získány, by měly být přednostně využity k zabezpečení výživy a základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na bydlení žalobkyně a s ní společně posuzovaných osob.

[4] Žalobkyně proti napadeným rozhodnutím prostřednictvím svého zákonného zástupce – odvolatele - brojila žalobou ze dne 29. 9. 2013, v níž zákonný zástupce popsal průběh přiznávání dávek její rodině. Vysvětlil, že z důvodu odejmutí dávky dosud mu vyplácené (dávky hmotné nouze), musela žalobkyně podat novou žádost, v níž odvolatel správnímu orgánu vysvětlil svou nepříznivou „podnikatelskou situaci“. Odvolatel zdůraznil, že postup Úřadu práce byl v rozporu se zákonem, neboť ten jej nutil prodat majetek, který však byl stále připravován k výkonu nového působení v agroturistice. Úřad práce přitom nesprávně argumentoval tím, že odvolatel údajně neprojevils snahu vlastním přičiněním danou situaci zvládnout s využitím vlastních prostředků. Odvolatel se totiž vždy snažil získat prostředky prací, jak vyplývá z jeho snahy úspěšně ukončit rekvalifikační kurz, a nastoupit do jiné práce. Úřad práce nadto odvolatele nutil prodat pozemky, které do roku 2009 využíval k podnikání; tyto pozemky však do dnešních dnů nebyly jeho, nebylo je možné prodat do jejich úplného vyplacení. To však nebylo možné z důvodu nedostatku

pokračování

finančních prostředků. Tento majetek vždy sloužil k podnikání a nyní i k uspokojování potřeb rodiny.

[5] Odvolatel vyslovil přesvědčení, že úřad práce může osobě přiznat nižší příspěvek na živobytí, pokud taková osoba nevyužije možnosti zvýšit si příjem vlastní přičiněním, to však není jeho případ. Poukázal přitom na to, že od roku 2011 nebyl vlastníkem majetku, který by měl podle Úřadu práce prodat; o tomto převodu byl přitom Úřad práce řádně informován, nijak jej tedy před ním nezatajoval. Zdůraznil přitom, že s převodem (darováním) majetku na děti souhlasil soud, přičemž v darovací smlouvě je zavedeno věcné břemeno k umožnění dárce provozovat na převedených nemovitostech vlastní podnikatelskou aktivitu bez jakéhokoli omezení. Nelze proto tvrdit, že žadatelé nevyužívají majetek k zajištění vlastních potřeb. Majetek je nadto i po převodu pronajat místnímu zemědělci, a tento jej udržuje v souladu se správnou zemědělskou praxí za podmínky, že za provedené práce nebude požadovat úhradu; tato nájemní smlouva z roku 2009 přitom platí do konce roku 2013. Vypovězení této smlouvy by znamenalo povinnost zaplatit smluvní pokutu nájemci a nutnost provádět údržbu, což by odvolatele a žalobkyni zatížilo další částkou ve výši 60.000 Kč až 100.000 Kč ročně. Pronájem těchto pozemků byl v roce 2009 podle závěru odvolatele jediným řešením situace.

[6] Z důvodu výše popsaného nátlaku tedy byla podána žádost o dávku pro žalobkyni, avšak ani ta nebyla úspěšná, když úřad práce nyní odvolateli rovněž vytýká přerušování podnikání na dobu do roku 2025, přestože tento termín není nijak závazný, tudíž odvolatel může kdykoli (tedy i dříve) živnost začít provozovat. Odvolatel tedy nesouhlasil s tím, že by žalobkyně nebyla v hmotné nouzi, zvláště když odvolatel byl od prosince 2012 do června 2013 v rekvalifikačním kurzu, tudíž došlo k zásadnímu omezení jeho možností získat vlastní příjem, a když jeho manželka je v domácnosti, neboť od roku 2006 marně hledá pracovní uplatnění. K údajnému závěru orgánu sociálně právní ochrany dětí, který nedoporučil využití majetku dětí, uvedl, že mu není známo, jakým způsobem byl položen dotaz tomuto orgánu, který předmětnou darovací smlouvu v minulosti schválil.

[7] Ohledně činnosti Ranče Solný potok odvolatel uvedl, že se jedná o neziskové sdružení, kterému byla nabízena účast na webovém portálu Rodinné farmy, na kterém od roku 2008 toto sdružení nabízelo vlastním jménem konání různých akcí. Ranč solný potok, který sdružuje několik farmářů a fyzických a právnických osob, převzal organizování letních táborů v roce 2009. Tato organizace je samostatným subjektem působícím na vlastních pozemcích, případně pozemcích jiných členů společnosti. Platby na účet této společnosti byly zvoleny proto, že účty odvolatele jsou postiženy exekucí, přičemž stát nedokáže sociální platby hmotné nouze ochránit před exekutory. Odvolatel proto uzavřel se společností, ve které je čestným předsedou, na dobu 5 let dohodu, že na tento účet budou tyto prostředky převáděny, přičemž mu je společnost v hotovosti předá. Skutečnost, že odvolatel je zapsán jako organizátor akcí této společnosti, nedokládá, že by odvolatel měl jakýkoli prospěch z činnosti svazu chovatelů. Proto navrhol, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 25. 3. 2014, v němž podrobně rekapituloval obsah správního spisu a průběh správního řízení. Zdůraznil, že podle ustanovení § 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi v odůvodněných případech určit, že osobou v hmotné nouzi není osoba, jejíž celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že jí mohou i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění její výživy a ostatních základních osobních potřeb. Dávky pomoci v hmotné nouzi podle jeho názoru slouží osobám s nedostatečnými příjmy, jejichž životní potřeby nejsou v důsledku nedostatečných nebo nulových příjmů zajištěny nebo jsou přímo ohroženy na životě. Účelem těchto dávek je zvýšit příjmy osob s nedostatečnými příjmy nad hranici hmotné nouze a zabránit tak jejich setrvání v situaci hmotné nouze a případnému sociálnímu vyloučení. Dospěl přitom k závěru, že žalobkyně se vzhledem k majetku, který vlastní společně s bratrem, na kterém může odvolatel

provozovat svou živnost, nenachází ve výše popsané situaci, tudíž se její rodina nenachází v hmotné nouzi a nehrozí jí sociální vyloučení.

[9] Dávky hmotné nouze totiž nejsou určeny osobám, které přerušily provozování živnosti, chystají se po určité době opět podnikat a v mezidobí dokončují provozovny k podnikání. Odvolatel sice má přerušenu živnost, avšak žalovaný zjistil, že na Ranči Solný potok, kde je odvolatel uveden jako majitel, jsou pořádány i v letošním roce letní dětské tábory. Číslo účtu, na které mají být zasílány platby za letní dětské tábory, je shodné s číslem účtu, na který si odvolatel nechal zasílat dávku hmotné nouze. Rodinná farma dále nabízí jezdecké kurzy a produkty z farmy. Žalovaný tudíž dospěl k závěru, že majetek je využíván k podnikání, přičemž získané finanční prostředky by měly být podle žalovaného použity k zabezpečení výživy a základních životních osobních potřeb žalobkyně. Poukázal dále na to, že ačkoli žalobkyně tvrdí, že rodina nemá žádný příjem, do protokolu odvolatel uvedl, že chová 20 ovcí, pro které má seno dodávané mu nájemcem jako naturální plnění, neboť nájemné sice bylo stanoveno ve výši 35.000 Kč ročně, avšak odvolatel tuto částku investoval do krmiva pro ovce. Námitku žalobkyně, že nemovitý a movitý majetek nemůže prodat z důvodu jeho očekávaného budoucího využití pro podnikání odvolatele, vyhodnotil žalovaný jako účelovou, neboť se tím nezbavuje své zákonné povinnosti využít tento majetek ke zvýšení svých příjmů. Účelem posuzované dávky není umožnit žadatelům případné odložené podnikání, nýbrž aktuálně zajistit základní životní podmínky ve stavu hmotné nouze. Odvolatel má povinnost majetek využít tak, aby zajistil výživu a ostatní životní potřeby svých dětí; ze zjištěných nabídek na agroturistiku inzerovaných prostřednictvím webových stránek lze podle žalovaného dovodit, že odvolatel tyto nemovitosti k tomuto účelu využívá. Skutečnost, zda odvolatel je veden v evidenci úřadu práce a zda se účastní rekvalifikačních kurzů, je pro posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí irelevantní. Ke smluvní pokutě při výpovědi nájemní smlouvy uvedl, že ujednání o úhradě trojnásobku ročního výnosu z předmětu nájmu se týká odstoupení od smlouvy, nikoliv ukončení nájemního vztahu výpovědí. Vysvětlení zasílání dávek hmotné nouze na účet Ranče Solný potok považoval žalovaný za účelové s ohledem na § 48 zákona o pomoci v hmotné nouzi, dle kterého tyto dávky nepodléhají výkonu rozhodnutí. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[10] Podáním ze dne 9. 3. 2015 žalobkyně navrhovala, aby ji soud přidělil zástupce z řad advokátů. Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 11. 3. 2015, č. j. 38 Ad 37/20136 – 31, žalobkyni ustanovil zástupcem JUDr. Josefa Cholastu, advokáta.

[11] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 16. 4. 2015, č. j. 38Ad 37/2013 - 48, žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění uvedl, že zákon o pomoci v hmotné nouzi upravuje poskytování pomoci k zajištění základních životních podmínek fyzickým osobám, které se nacházejí v hmotné nouzi. Zákon o pomoci v hmotné nouzi podle soudu propojuje poskytování pomoci osobám s hodnocením jejich aktivity při zvyšování příjmů vlastním přičiněním a vychází z principu odpovědnosti jednotlivé osoby za své sociální postavení. Poskytování dávek pomoci v hmotné nouzi představuje poslední úroveň v síti sociálního systému sloužící k zabezpečení základních životních potřeb v situaci, kdy osoba není schopna si tyto potřeby zajistit sama. Je přitom nutné hodnotit celkové sociální a majetkové poměry žadatele. Plyne-li ze sociálních a majetkových poměrů žadatele o dávku schopnost či možnost zabezpečit své základní životní potřeby svými silami, nejde o osobu v hmotné nouzi. Schopnost či možnost zabezpečit základní životní potřeby svými silami je podle závěru soudu dána existencí majetku, z něhož je reálně možno jak jeho prodejem, tak jiným využitím právě tyto základní potřeby jednotlivce zajistit.

[12] V projednávané věci bylo podle soudu prokázáno, že žalobkyně spolu se svým bratrem vlastní majetek, který jim daroval jejich otec, odvolatel. Na tomto majetku může odvolatel provozovat svou živnost, jak vyplývá z příslušného věcného břemene. V době rozhodování

pokračování

žalovaného byla uzavřena nájemní smlouva k pozemkům ze dne 1. 1. 2009, kterou bylo ujednáno nájemné ve výši 35. 000 Kč ročně s tím, že do této hodnoty bude započteno poskytnutí balíkového sena a slámy, které odvolatel používá k chovu 20 ovcí. Podle závěru soudu tedy byl prokázán majetek takové hodnoty, jehož využitím na základě smlouvy o zřízení věcného břemene bylo možné zajistit výživu a ostatní životní potřeby žalobkyně a její rodiny. Odvolatel sice měl přerušenu činnost, avšak žalovaný zjistil, že na Ranči Solný potok byly pořádány letní dětské tábory a že číslo účtu, na který si odvolatel nechal zasílat dávku hmotné nouze, je shodné s číslem účtu, na který měly být posílány platby za tyto dětské tábory. Námitky, že účty odvolatele byly postiženy exekucí, nezpochybnují závěr o tom, že žalobkyně nebyla osobou v hmotné nouzi. Nájemní smlouva z roku 2009 rovněž nebránila tomu, aby byly předmětné pozemky prodány. Odvolatel sice namítal, že pozemky jsou neprodejné, ovšem nijak neprokázal, že by se o jejich prodej jakkoli pokusil.

[13] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 4. 2015, č. j. 38Ad 37/2013 - 48, podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost ze dne 12. 5. 2015, v níž uvedla, že rozsudek napadá z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Na úvod vysvětlila, že na žalovaného podala žalobu na obranu před jeho tvrzením o podnikání otce nezletilé a stavu majetku dvou nezletilých dětí. Zdůraznila, že její rodiče od počátku aktivně jednali s Úřadem práce a snažili získat si zaměstnání. Poukázala dále na to, že k převodu majetku z otce na děti došlo za příslušného souhlasu okresního soudu už v roce 2012, kdežto stěžovatelka se dostala do nepříznivé situace až v roce 2013. V mezidobí ostatně otec určité pozemky prodal, čímž zajistil příjmy rodiny; zbývající pozemky však byly neprodejné z důvodu existence práv třetích osob. Určitá část pozemků byla neprodejná z důvodu jejich dlouhodobého pronájmu. Stěžovatelka zdůraznila, že dávky byly v minulosti posílány na účet Ranče, avšak to pouze z důvodu ochrany před exekutory, kteří příslušná ustanovení zákona chránící tyto dávky před exekucí nikdy nerespektovali. Otec stěžovatelky měl v rozhodné době přerušené veškeré živnosti a zemědělskou činnost nikdy nevykonával, tudíž tyto skutečnosti nemohou být kladeny k tíži stěžovatelky. Žádost o dávku byla podána v květnu 2013, tudíž žalovaný nemohl kalkulovat s nájemným ze smlouvy o nájmu, neboť jeho splatnost nastala až v prosinci 2013; nadto nájemce se primárně zavázal k poskytnutí naturálního plnění. Majetek v podobě 20 kusů ovcí nepovažuje stěžovatelka za obsáhlý s ohledem na jejich nízkou prodejní hodnotu, tudíž ani jejich prodej by nesanoval potřeby rodiny.

[14] Krajský soud stejně jako žalovaný nadto pouze spekulovali o tom, že otec stěžovatelky podniká pod názvem „Ranč Solný potok“, neboť vycházejí jen z internetových stránek, podle nichž toto sdružení nabízí akce a letní pobyty i pro rok 2013 a 2014. V tomto směru nebyl proveden podle stěžovatelky žádný relevantní důkazní prostředek, a to ani v řízení před soudem, ačkoli to stěžovatelka navrhovala, když uváděla, že její otec má přerušené podnikání. Nebylo tedy zkoumáno určení odpovědných osob za činnost sdružení Ranč solný potok, které je samostatnou právnickou osobou podnikající vlastním jménem a na vlastní účet. Nebyly rovněž zkoumány rozpory ohledně prodeje inzerovaného na internetových stránkách www.hyncice.cz. Správní orgány tudíž nedostatečně zjistily skutkový stav věci, neboť neprovedly řádné a dostatečné dokazování. V neposlední řadě zdůraznila, že byť formálně vlastní řadu pozemků, nemůže s nimi pro svou nezletilost z důvodu nesouhlasu příslušného orgánu jakkoli disponovat.

[15] Stěžovatelka v neposlední řadě namítala vadnost protokolace provedené krajským soudem, na kterou odvolatel soud upozornil, avšak ani na to nebylo ze strany soudu nijak reagováno. Pochybení spočívající v nesprávné protokolaci výpovědi otce nezletilé zakládá podle jejího názoru nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Za podstatné pochybení přitom označila postup krajského soudu, pokud se podrobně nezabýval prokázáním údajných příjmů jejího otce z podnikání zájmového sdružení Ranč Solný potok. Provedené dokazování v tomto směru označila za povrchní a nedostatečné. Stěžovatelka proto navrhovala, aby Nejvyšší správní

soud rozsudek krajského soudu zrušil, stejně jako napadené rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícímu prvostupňovému rozhodnutí.

[16] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatelky vyjádřil v podání ze dne 22. 5. 2015, v němž zdůraznil, že stěžovatelka ve skutečnosti nenapadá nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem, ale neúplné dokazování před správními orgány. Tuto argumentaci přitom žalovaný odmítá. Před krajským soudem proběhlo řádné jednání, během kterého stěžovatelka (resp. její otec) náležitě vysvětlila své zemědělské aktivity. Žalovaný setrval na stanovisku, že žalobkyně a její bratr vlastní majetek, na kterém jejich otec provozuje zemědělskou živnost, tudíž se nenachází ve stavu hmotné nouze. Žalovaný proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[17] Stěžovatelka zastoupena svým otcem jako zákonným zástupcem je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[19] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti důvody jejího podání podřadila pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., fakticky se však dovolává i kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. b) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu „vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost“. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[20] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě

pokračování

(viz např. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

[22] V případě napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadený rozsudek jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotná stěžovatelka jeho obsahu porozuměla, přičemž s jeho závěry polemizuje v obsáhlé a vyargumentované kasační stížnosti. Nelze tudíž hovořit o tom, že by rozsudek krajského soudu byl nesrozumitelný. Skutečnost, že stěžovatelka se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nesrozumitelnost.

[23] Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů, pod tento termín spadají rovněž nedostatky důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Ani v tomto směru nezjistil Nejvyšší správní soud žádné pochybení krajského soudu, neboť ten uvedl, z jakého důvodu považuje napadené rozhodnutí za zákonné. Krajský soud v Ostravě se v odůvodnění tohoto rozhodnutí tedy řádně vyjádřil k zákonnosti napadených rozhodnutí a správně zjistil skutkový stav věci. Krajský soud pouze vyjádřil svůj právní názor ohledně (ne)důvodnosti žaloby; z faktu, že nepřisvědčil argumentaci stěžovatelky a že dospěl k závěrům, se kterými nesouhlasí, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost rozsudku.

[24] Stěžovatelka ve své námitce dovolávající se nepřezkoumatelnosti rozsudku uvádí, že rozsudek je zatížen vadou spočívající v tom, že krajský soud průběh svého jednání dne 16. 4. 2015 nesprávně zaprotokoloval, o čemž má svědčit přípis zaslaný odvolatelem krajskému soudu. Nejvyšší správní soud však musí konstatovat, že z obsahu spisu krajského soudu, zejména z protokolu o jednání ze dne 16. 4. 2015 a z obsahu kasační argumentace nevyplývá, že by se krajský soud dopustil jakéhokoli pochybení při protokolaci jednání dne 16. 4. 2015. Pokud stěžovatelka zastoupená při jednání svým otcem měla za to, že protokolace nebyla správná, měl se její zástupce ihned obrátit na předsedu senátu s námitkami proti znění protokolu podle ustanovení § 40 odst. 8 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soud řád, ve znění pozdějších předpisů, jež je na věc přiměřeně aplikovatelné podle § 64 s. ř. s. Pokud tak neučinil a v průběhu jednání ničeho nenamítal, ani krajský soud následně o nesprávné či nepřesné protokolaci neinformoval, nemůže v kasační stížnosti obecně bez uvedení údajného konkrétního pochybení krajského soudu dovozovat nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu s odvoláním na to, že byl průběh jednání špatně zaprotokolován, neboť není zjevné, kterého údaje se nesprávná protokolace týká. Jeho obecná tvrzení tedy nelze ověřit. Obecný poukaz na to, že krajský soud měl proběhnuvší jednání špatně zaprotokolovat, v tomto směru nepostačuje.

[25] K námitce stěžovatelky, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný z toho důvodu, že krajský soud neprovedl dostatečné dokazování stran možných příjmů odvolatele (otce stěžovatelky) z podnikání zájmového sdružení Ranč Solný potok (byť se tím rovněž dovolává kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.), musí Nejvyšší správní soud stěžovatelku odkázat na ustanovení § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle kterého musí žaloba kromě obecných náležitostí obsahovat návrhy, jaké důkazy k vyvrácení tvrzení žalovaného

navrhuje provést. Stěžovatelka sice v průběhu soudního řízení popírala, že by její otec měl či mohl mít nějaké příjmy, a to zejm. ze sdružení Ranč Solný potok, avšak k prokázání svých tvrzení nepředložila žádné důkazní prostředky.

[26] Výše uvedené pouhé tvrzení stěžovatelky o neexistenci jakýchkoli příjmů z činnosti sdružení za situace, kdy žalovaný a prvostupňový orgán zjistili, že majetek stěžovatelky může být jejím otcem užíván k podnikatelské činnosti a že tento majetek ve skutečnosti byl i používán, a to sdružením Ranč Solný potok (jak bude dále vysvětleno), které je s rodinou stěžovatelky (jejím otcem) úzce spojeno, zjevně nestačí. Bylo věcí stěžovatelky, resp. odvolatele, kteří mohli předložit důkazy prokazující, že jim z tohoto sdružení žádné příjmy neplynou, a to minimálně předložením účetnictví tohoto sdružení.

[27] V tomto směru totiž Nejvyšší správní soud považuje za nutné poukázat na to, že správní orgány zjistily, že sdružení Ranč Solný potok vyvíjí podnikatelskou činnost, kterou stěžovatelka a její otec nepopírají, a že jeho sídlo je v budově na pozemcích patřících rodině stěžovatelky. Z těchto důkazů vytvářejících logický a ucelený řetězec lze dospět k závěru, že toto sdružení, které i podle stěžovatelky vyvíjí podnikatelskou činnost, k tomu využívá i nemovitosti ve vlastnictví rodiny stěžovatelky (a to minimálně v rozsahu budovy, v níž má sdružení své sídlo), přičemž její otec se na činnosti sdružení z titulu svého předsednictví podílí. Je tedy zjevné, že majetek rodiny stěžovatelky je v určitém rozsahu tímto sdružením fakticky využíván a že její rodina se na činnosti sdružení podílí. Na okraj je v tomto směru možno dále uvést, že nemůže z tohoto důvodu rovněž obstát tvrzení stěžovatelky, že její majetek nemůže být využíván jiným subjektem k podnikatelské činnosti, že jej proto nemohla jinak využít, aby získala příjem.

[28] Jestliže chtěla stěžovatelka prokázat, že její rodině neplynou ze sdružení žádné příjmy, ač by z logiky věci měl být cílem opak, protože sdružení využívá majetek její rodiny, která se na činnosti tohoto sdružení podílí, měla být v tomto směru procesně „aktivnější“, tj. tížilo ji břemeno tvrzení a důkazní. Ustanovení § 26 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, obsahuje vyvrátitelnou právní domněnku, kde důkaz opaku musí přinést poživatel dávky. Důsledky zde uvedené tedy nenastávají, pokud prokáže, že jeho majetek není využitelný, případně že k jeho využití vynaložil veškeré úsilí, jež po něm lze spravedlivě požadovat, i když k využití majetku nedošlo. Pokud v tomto směru odvolatel v průběhu jednání soudu pouze tvrdil, že jeho činnost pro sdružení je bezplatná, „neboť jeho programu věří“, nelze hovořit o tom, že by tím bylo něco stran příjmů její rodiny prokázáno s ohledem na skutkový stav zjištěný správními orgány, neboť takové tvrzení ničeho nedokládá. Pokud by Nejvyšší správní soud měl brát toto tvrzení jako nezpochybnitelné, dokládalo by naopak to, že rodina stěžovatelky nesplnila podmínky § 11 zákona o pomoci v hmotné nouzi, protože bylo povinností otce stěžovatelky, aby si primárně zvýšil svůj příjem tím, že bude od tohoto sdružení vykonávajícího podnikatelskou činnost získávat příjem za svou práci, resp. za využívání majetku rodiny stěžovatelky. Jestliže své poměry takto neuspořádal, nelze po žalovaném požadovat, aby takové jednání sanoval z veřejných prostředků poskytnutím dávky pomoci v hmotné nouzi.

[29] Skutečnosti zjištěné správními orgány, nadto potvrzené samotným odvolatelem během jednání soudu, bez jakýchkoli pochyb svědčí o tom, že byt' je sdružení Ranč Solný potok formálně samostatným subjektem, je jeho prostřednictvím majetek rodiny stěžovatelky aspoň zčásti využíván k podnikání, přičemž se fakticky stírají rozdíly mezi financemi sdružení a rodiny, což dokládá zjištění, že dávky určené odvolateli byly v minulosti vypláceny na účet tohoto sdružení. Nelze proto hovořit o tom, že by krajský soud neprovedl dostatečné dokazování, jak tvrdí stěžovatelka, neboť ta jakékoli důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení nenavrhovala.

pokračování

[30] Nejvyšší správní soud v tomto směru zdůrazňuje, že soudní řízení nepředstavuje pokračování správního řízení, ale slouží pouze k přezkoumání zákonnosti aktů veřejné správy. Soud je však při svém rozhodování vázán návrhem, (nemůže řízení zahájit z úřední povinnosti) a zásadně i uplatněnými námitkami, tj. tam uvedenou argumentací. Soud tedy zásadně není oprávněn přezkoumávat akt orgánu veřejné správy z jiných důvodů, než které byly uplatněny v žalobě, a nemůže tudíž provádět dokazování, aniž by to žalobce navrhoval. S ohledem na koncepci správního soudnictví, které nepředstavuje „další stupeň správního řízení“, je věcí každého žalobce, aby si svá práva chránil, tedy aby podal žalobu, v níž vylicí všechny důvody, pro které považuje akt správního rozhodnutí za nezákonný, a aby ke svým tvrzením navrhl příslušné důkazy.

[31] Pokud tak stěžovatelka v projednávané věci takto nepostupovala, tedy pouze tvrdila, že její rodina neměla žádné příjmy z činnosti Ranče Solný potok, ačkoli správní orgány zjistily, že by její rodině z tohoto Ranče plynout měly s ohledem na výše uvedené propojení její rodiny s tímto subjektem, nelze dovozovat, že by soud zatížil rozsudek nepřezkoumatelností, pokud neprovedl důkazní prostředky, které stěžovatelka ani nenavrhovala, neboť důkazy zjištěné správní orgány postačují pro závěr o tom, že stěžovatelka nespĺňovala podmínky nároku na dávku podle zákona o pomoci v hmotné nouzi.

[32] K věci samé Nejvyšší správní soud uvádí:

[33] Stěžovatelka se mýlí, pokud tvrdí, že správní orgány a krajský soud ji nutily k prodeji majetku, který získala od svého otce na základě darovací smlouvy. V tomto směru Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění napadených rozhodnutí, v nichž žalovaný popisuje, že prvostupňový orgán rodinu stěžovatelky nenutí k prodeji k majetku, jen poukazuje na to, že tento majetek má primárně použít k zabezpečení příjmů rodiny, jak ji ukládá ustanovení § 11 odst. 2 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Zvýšením příjmů se přitom dle textu citovaného ustanovení (podle kterého „*zvýšením příjmu vlastním přičiněním se rozumí zvýšení příjmu prodejem nebo jiným využitím majetku*“), nemyslí pouze úplatný prodej, ale i jiné využití. V daném případě se přitom nabízí, aby byl majetek pronajat, a to zejm. sdružení Ranč solný potok, které část majetku rodiny stěžovatelky fakticky zjevně užívalo, a za tento pronájem požadovat adekvátní nájemné k pokrytí potřeb rodiny.

[34] Skutečnost, že majetek byl v roce 2012 z velké části převeden z otce na jeho děti (nezletilou stěžovatelku a jejího nezletilého bratra), nemůže zbavit její zákonné zástupce, kteří jsou povinni ji živit, povinností zvýšit si příjem vlastním přičiněním. V tomto směru je nutné poukázat na to, že tento převod majetku proběhl už v roce 2012, kdy rodiče stěžovatelky neměli dlouhodobě práci a kdy žádali o dávky podle zákona o pomoci v hmotné nouzi. V tomto roce tedy bylo zjevné, že finanční obtíže rodiny jsou dlouhodobějšího charakteru. Pokud se rodiče za těchto podmínek rozhodli majetek převést na nezletilé děti, nemohou nyní úspěšně argumentovat tím, že nakládání s tímto majetkem je omezené z důvodu nutnosti souhlasu opatrovnického soudu, neboť do takového postavení se rodina stěžovatelky dostala na základě svého vlastního rozhodnutí.

[35] O tom, že v případě převodu majetku na nezletilé bude nakládání s ním komplikovanější, byli rodiče stěžovatelky informováni již tím, že k samotnému převodu bylo nutné získat souhlas opatrovnického soudu, což jim mělo signalizovat, že takové jednání je státem speciálně posuzováno a že podléhá zvláštnímu režimu. Koneckonců o vědomosti rodičů o komplikovanosti právního nakládání s takovým majetkem svědčí i to, že součástí darovací smlouvy učinili ujednání o věcném břemenu ve prospěch odvolatele, který je na jeho základě oprávněn darované nemovitosti užívat.

[36] Zákonnému zástupci stěžovatelky není správními orgány vyčítáno, že má přerušené podnikání, jak dovozuje ve své kasační stížnosti, jen je po něm požadováno, aby v případě, že v zastoupení své dcery žádá poskytnutí dávek podle zákona o pomoci v hmotné nouzi, dodržel zákonné podmínky v něm obsažené. Podstatu sporu spatřuje Nejvyšší správní soud v tom, že rodina stěžovatelky vlastní poměrně rozsáhlý majetek (a to jak movitý, tak i nemovitý), který však formálně nevyužívá pro zvýšení svého příjmu, přesněji řečeno údajně dle tvrzení stěžovatelky neplynou z titulu jeho užívání třetími subjekty žádné finanční prostředky.

[37] Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že s vlastnictvím takového rozsáhlého majetku jsou spojeny povinnosti a obtíže spočívající v údržbě a péči o něj, přičemž nutnost péče je s ohledem na jeho velikost obtížná a finančně náročná, což vyplývá z logiky věci. Z faktu, že stěžovatelka za pronájem části pozemků údajně získává pouze seno a slámu pro zvířata ve vlastnictví rodiny (ovce, případně koně a poníky), nelze dovozovat, že neměla možnost se svým majetkem naložit jinak, tedy jiným způsobem, než že jeho jednotlivé jeho části umožnila využívat třetím osobám, které ji poskytují protiplnění, jež zajišťují udržování zbývajících majetku rodiny, resp. zapůjčeného majetku. Pokud stěžovatelka a její rodina s majetkem naložila tak, že jim z takto rozsáhlého jmění neplynou žádné finanční příjmy, nýbrž jen protiplnění, která jsou vynakládána na jeho zachování či údržbu, nelze hovořit o tom, že by naplnila podmínky ustanovení § 11 zákona o pomoci v hmotné nouzi a že by projevovala dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním.

[38] Nad rámec výše uvedeného musí Nejvyšší správní soud poukázat na ustanovení § 26 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, podle kterého „*Pokud nedojde k využití majetku do uplynutí 3 měsíců, za které pobírá osoba nebo společně s ní posuzovaná osoba příspěvek na živobytí, má se za to, že jde o osobu uvedenou v § 3 odst. 1 písm. c)*“. Výkladem citovaného ustanovení se zabýval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 3 Ads 21/2013 - 42, v němž je uveden právní závěr, že „*Ustanovení § 26 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, obsahuje vyvrátitelnou právní domněnku, kde důkaz opaku musí přinést poživatel dávky. Důsledky zde uvedené tedy nenastávají, pokud prokáže, že jeho majetek není využitelný, případně že k jeho využití vynaložil veškeré úsilí, jež po něm lze spravedlivě požadovat, i když k využití majetku nedošlo.*“ Z tohoto ustanovení a z navazující rozhodovací praxe správních soudů je zřejmé, že zákon o pomoci v hmotné nouzi je postaven na tom, že žadatelé o dávku musí primárně své životní potřeby sanovat prostřednictvím využití svého majetku. Pokud takový majetek má, musí žadatel do tří měsíců od začátku pobírání dávky podle citovaného zákona s ním naložit tak, že si zvýší svůj příjem. Dávky pomoci v hmotné nouzi tedy zjevně představují „poslední záchranou síť“ pro osoby nacházející se v obtížné sociální situaci, přičemž je nutné, aby tyto osoby učinily samy maximum pro to, aby si své životní potřeby zajistily svými vlastními silami a nespolehaly tak na stát a jeho sociální systém. Jestliže stěžovatelka a její rodina v posuzované věci postupovaly tak, že ačkoli vlastnily poměrně rozsáhlý majetek, nenaložily s ním účelně způsobem, aby jeho prostřednictvím získaly dostatečné příjmy pro pokrytí svých potřeb, není možné nyní dovozovat, že by stěžovatelka měla nárok na dávku podle zákona o pomoci v hmotné nouzi.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[39] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

pokračování

[40] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla ve věci procesně úspěšná, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému však nelze podle ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat právo na náhradu nákladů řízení ve věci týkající se pomoci v hmotné nouzi, ačkoli byl procesně úspěšný.

[41] Protože stěžovatelce byl usnesením Krajského soudu v Ostravě ustanoven zástupce, JUDr. Josef Cholasta, advokát, Nejvyšší správní soud mu podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu za zastupování za jeden úkon právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů – kasační stížnost ze dne 12. 5. 2015. Tato odměna je podle ustanovení § 9 odst. 2 cit. vyhlášky ve spojení s ustanovením § 7 cit. vyhlášky stanovena ve výši 1000 Kč za jeden úkon právní služby. Dále mu Nejvyšší správní soud přiznal na náhradě hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (jeden úkon právní služby po 300 Kč). Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal částku 1300 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů; tuto sumu dále navýšil o částku odpovídající hodnotě daně z přidané hodnoty, protože zástupce je jeho plátcem. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

[42] Ohledně požadavku ustanoveného zástupce na úhradu 3 úkonů právní služby spočívající v jednání se stěžovatelkou dne 4. 5. 2015, 6. 5. 2015 a 11. 5. 2015 Nejvyšší správní soud uvádí, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 Aps 6/2011 – 85, *„další vykázané porady s klienty nepovažuje Nejvyšší správní soud, vzhledem k tomu, že kasační stížnost již nebyla nikterak doplňována a ze strany ustanovené zástupkyně nebyly již učiněny žádné relevantní úkony ve věci, za opodstatněné.“* Nejvyšší správní soud s ohledem na tento právní názor zkoumal, zda po jednání ustanoveného zástupce se stěžovatelkou byl ze strany advokáta učiněn relevantní úkon vůči soudu, tedy konkrétně zda byla na základě takového jednání doplněna argumentace stěžovatele. V tomto směru shledal, že ustanovený zástupce učinil pouze jeden úkon právní služby, v němž uvedl příslušnou právní argumentaci, a to kasační stížnost ze dne 12. 5. 2015. Nejvyšší správní soud přitom nevidí důvod, aby ustanovenému zástupci přiznával odměnu za toto jednání se stěžovatelkou, když zástupce byl o případu již informován, neboť stěžovatelku zastupoval i v řízení před krajským soudem, přičemž za tam uvedené úkony právní služby mu odměna byla přiznána napadeným rozsudkem krajského soudu, a když ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za sepsání kasační stížnosti, přičemž z povahy věci je součástí tohoto úkonu i případné osobní jednání zástupce s jeho klientem, zde stěžovatelkou.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu